

Ένας χριστιανός Ινδιάνος μεταξύ της φυλής του και των λευκών

/ [Πεμπτούσια· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://www.pemptousia.gr/?p=87481>]

Τώρα πια που η αίσθηση της μορφής του αντί να ξεχαστεί παραβγαίνει μπροστά μου συχνά-πυκνά, είπα να καταγράψω στο χαρτί περιστατικά, εικόνες, αναμνήσεις, λόγια και εκφράσεις του, δίνοντας έτσι ένα σκιαγράφημα της παρουσίας του ανάμεσά μας... μπας και ακούσει και το δικό μου τ' αυτί... την πολύκροτη σιγή της μάνας γης του Βλαδίμηρου, κατ' εμένα Καραμάζωφ...

Γεννήθηκε στον καταυλισμό των Ινδιάνων (Indian reserve) Caughnawaga, έξω από το Μόντρεαλ, όπου και έζησε μέχρι την κοίμησή του.

Φωτο:Ντέιβιντ Σαβίνσκι, Πηγή: blog.davidsavinski.com

Το χωριό έχει σήμερα 5.000 Ινδιάνους. Φτιαγμένο με κυβερνητική δαπάνη, δίπλα στο ποτάμι, στεγάζει το μεγαλύτερο μέρος των Ινδιάνων της περιοχής. Οι Ινδιάνοι, ως οι μόνοι αυτόχθονες της Αμερικής μαζί με τους Εσκιμώους, απολαμβάνουν ιδιαίτερα προνόμια και μεταχείριση, λόγω του ότι παραχώρησαν εκτάσεις από την «μητέρα γη», όπως την αποκαλούν, στους λευκούς αδελφούς τους.

Τα προνόμια αυτά, όπως το να μην χρειάζεσαι διαβατήριο και συγχρόνως να απολαμβάνεις την κρατική μέριμνα, ερμηνεύονται μερικές φορές σαν σκόπιμη προσπάθεια των λευκών να κρατήσουν τους Ινδιάνους αμόρφωτους και τεμπέληδες, πράγμα που συμβαίνει σε μεγάλο βαθμό.

Το ποσοστό των αλκοολικών είναι πολύ υψηλό. Ο αγώνας για επιβίωση, ως ομάδας, είναι η καθημερινή τους μέριμνα, μαζί με την διαιώνιση των παραδόσεών τους, για τις οποίες αισθάνονται ιδιαίτερη υπερηφάνεια. Διοικούνται με έναν ιδιότυπο τρόπο, που ίσως έχει όμως πολλά να διδάξει στις σύγχρονες «πολιτισμένες» πολιτικές και κοινωνικές μας δομές.

Το ανώτερο όργανο είναι η Ομοσπονδία (Confederation) όλων των Ινδιάνικων φυλών. Υπάρχει σεβασμός στους αρχηγούς και τους γέροντες (elders) και γερόντισσες κάθε φυλής από γενιά σε γενιά. Η αγάπη και ο σεβασμός του ενός για

τον άλλον αποτελεί το θεμέλιο της Ομοσπονδίας.

Στο χωριό Caughnawaga υπάρχουν βασικά 3 φυλές Ινδιάνων.

Η πλειοψηφία όμως είναι Mohawk (Μόχωκ). Το χωριό υπάρχει από το 1600 περίπου και αποτελεί το κυριότερο κέντρο της φυλής Mohawk. Παραδοσιακά οι Ινδιάνοι ήταν ψαράδες, κυνηγοί και τεχνίτες ξύλου και δερμάτων. Οι τελευταίες γενιές ασχολούνται περισσότερο με τις σιδηροκατασκευές και τις οικοδομές.

«Το χωριό μας», μου λέει ο Βλαδίμηρος, «μαζί με αρκετούς άλλους Ινδιάνικους καταυλισμούς, μεταστράφηκε τον 18ο αιώνα σ' ένα μεγάλο βαθμό σε Ρωμαιοκαθολικό προτεκτοράτο.

Στην πραγματικότητα οι Καθολικοί μισσιονάριοι επεδίωξαν πάση θυσία την ομαδική μεταστροφή δια της βίας.

Όχι με αγάπη, αλλά με την θηλιά στο λαιμό. Καταπάτησαν παραδόσεις αιώνων και χρησιμοποίησαν άλλες σαν εφελθήρια για τα δικά τους σχέδια...

Εγώ, μέχρι τα 32 μου ακολούθησα την πεπατημένη οδό. Όπως έλεγε η μάνα μου – που ήταν η γερόντισσα αρχηγός της φυλής:

«Τη μέρα Ρωμαιοκαθολικός για τα μάτια του κόσμου και το βράδυ Ινδιάνος για τα μάτια της ψυχής...»

Τότε όμως στα 32 μου δεν άντεξα τον στενό κλοιό, την θηλειά που φορούσα, και επαναστάτησα με τον δικό μου τρόπο... Έψαξα για χρόνια στις ρίζες μας, έμαθα όλες τις γλώσσες μας, σπούδασα στα Πανεπιστήμια των λευκών – που για Ινδιάνο της γενιάς μου ήταν το πιο ασυνήθιστο.

Με είχαν για χρόνια περιοδεύοντα Λέκτορα Συγκριτικής γλωσσολογίας. Πολλές φορές ανέντιμα έπαιρνα την θέση παλιάτσου στα ακαδημαϊκά τους παιχνίδια, μια και γι' αυτούς ήμουν πουλί σπάνιο, εξωτικό, με άλλα φτερά...

Σύγκρινα τις δικές μας λέξεις με τις δικές τους τις Γαλλικές και Αγγλικές, τα χούγια τα δικά μας με τα δικά τους.

Ήταν φορές που ένιωθα πως με κοιτούσαν σαν αρχαιολόγοι που ψαχούλευαν απολιθώματα... Για μένα όμως και μόνο η συνάντηση αυτή, η πολιτισμική, άσχετα με την ανταπόκριση είχε χαρά και λύπη μαζί.

Η δική μου επανάσταση βροντούσε γιατί ήταν αθόρυβη σαν του λαγού το πάτημα...
Η μάνα μου - ο στύλος του χωριού - ήταν για μένα πηγή σοφίας και πόνου
μεγάλου. Ήταν ο ... Ινδιάνικος Ζωσιμάς μου...».

[Συνεχίζεται]